

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Milana Procházky a soudců JUDr. Viktora Kučery a JUDr. Petra Polácha v právní věci žalobce: **Mgr. J. Z.**, exekutorský kandidát Exekutorského úřadu Praha 9 JUDr. M. U., právně zast. Mgr. Janem Válkem, advokátem se sídlem Petrská 1136/12, Praha 1, proti žalovanému: **Exekutorská komora České republiky**, se sídlem Na Pankráci 1062/58, Praha 4, o žalobě proti rozhodnutí Kárného senátu kárné komise Exekutorské komory České republiky ze dne 31. 8. 2012, č. j. KŽ 03/2012-81,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Kárného senátu kárné komise Exekutorské komory České republiky ze dne 31. 8. 2012, č. j. KŽ 03/2012-81, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému zpět k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 19 983,35 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupce Mgr. Jana Válka, advokáta se sídlem Praha 1, Petrská 1136/12.
- III. Žalovaný **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci:

Žalobce se domáhá zrušení rozhodnutí Kárného senátu kárné komise Exekutorské komory České republiky ze dne 31. 8. 2012, č. j. KŽ 03/2012-81. Žalobce byl uznán vinným, že *jako exekutorský kandidát soudního exekutora JUDr. M. U., který byl pověřený provedením exekuce sp. zn. 098 EX 874/03, provedl dne 3. 11. 2011 dražbu nemovitosti povinného, přestože dne 1. 11. 2011 byl exekutorskému úřadu Praha 9 doručen návrh povinného na odklad exekuce do doby, než bude rozhodnuto o návrhu oprávněné na zastavení exekuce, a přestože dne 1. 11. 2011 nastaly účinky spojené s podaným návrhem na zahájení insolvenčního řízení, kdy rozhodnutí soudního exekutora o uvedených návrzích nebyla ke dni konání dražby doručena účastníkům a nenabyla právní moci, dále přestože oprávněná podala před konáním dražby návrh na zastavení exekuce, v němž prohlásila, že vymáhaná pohledávka zanikla, a dražba se navíc konala pouze pro vymožení nepravomocných nákladů exekuce*. Takovým jednáním žalobce závažným způsobem porušil své povinnosti při výkonu exekuční činnosti stanovené právním předpisem a spáchal kárné provinění podle § 116 odst. 2 písm. a) zákona č. 120/2001 Sb., o soudních exekutorech a exekuční činnosti ve znění rozhodném pro projednávanou věc (dále jen „exekuční řád“). Žalobci byla podle § 116 odst. 4 písm. c) exekučního řádu udělena pokuta ve výši 20 000 Kč a uložena povinnost k náhradě nákladů řízení ve výši 4 000 Kč.

II. Obsah žaloby:

Žalobce namítal porušení procesních práv a práva na spravedlivý proces. K tomu uvedl, že byl zcela nedostatečně poučen o svých procesních právech a povinnostech. Žalovanému přitom ani nebylo zřejmé, podle jakého procesního předpisu má v jednotlivých fázích řízení postupovat. Kárné řízení je disciplinárním řízením a tudíž měl žalovaný postupovat posloupně dle zákona č. 141/1961 Sb., o trestním řízení soudním (dále jen „trestní řád“), zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále je „správní řád“), kárného řádu Exekutorské komory České republiky a základních zásad trestního a správního řízení. Takovým postupem bylo porušeno právo žalobce na spravedlivý proces. Žalovaný se neřídil jiným předpisem než Kárným řádem exekutorské komory (bod 25 rozhodnutí), avšak měl postupovat i podle správního řádu, a to minimálně v obecných zásadách.

Dále žalobce brojil proti názoru žalovaného, který připustil možnost naplnění třetího kritéria Engelova testu, pokud by prokázal, že hrozící sankce je způsobila jej citelně zasáhnout. Tento závěr pomíjí rovnost všech před zákonem, neboť je založen na tvrzení, že v některých případech půjde svou povahou o trestní řízení a v jiných případech nikoliv, a to podle majetkových poměrů kárně obviněných. Ti by potom byli nuceni prokazovat kárnému senátu své majetkové poměry za účelem, zda je pro ně hrozící sankce citelná či nikoli. Kárný senát by tak rozhodoval ad hoc a méně majetným kárně obviněným by právo na podání odvolání zřejmě přiznal. Žalobce je toho názoru, že právo na podání odvolání nemůže být přiznáno jednotlivě.

Žalobce rovněž namítal, že v kárném řízení vinu prokazuje kárný žalobce. Kárný senát předložené důkazy posuzuje a vyhodnocuje. Není jeho úkolem je samostatně vyhledávat a mít tak zájem na trestání kárně obviněného, jak se stalo v posuzovaném případě. Žalobce v řízení poukázal i na podjatost člena kárného senátu, který je úzce propojen se subjektem, který podal podnět k zahájení kárného řízení. O této námitce nebylo v řízení řádně rozhodnuto, když šíří svých vztahů se stěžovatelem tento člen kárného senátu neprokázal. Předseda senátu se pak spokojil toliko s negativním vyjádřením člena kárného senátu. Potenciálně podjatý člen kárného senátu mohl své vztahy se stěžovatelem bagatelizovat. V této souvislosti zdůraznil závažnost absence práva na podání řádného opravného prostředku.

Žalobce dále brojil proti provádění důkazů žalovaným, který neprovedl většinu žalobcem navržených důkazů, aniž by zdůvodnil svůj postup. Vznikají proto pochybnosti, zda nebyly důkazy selektovány v jeho neprospěch. Navrhoval provedení důkazů výsledky svědků, kteří na odborných konferencích vyjádřili souhlasný názor s žalobcem. Žalovaný však provedení těchto důkazů odmítl s odůvodněním, že by se jednalo o osobní názory těchto osob. V jiné části rozhodnutí však z nich vychází jako z kogentního výkladu. Dle žalovaného pohnutkou žalobce měla být maximalizace svého zisku (bod 76 napadeného rozhodnutí). Takový závěr učinil, aniž by k tomu provedl nějaké důkazy a přes tvrzení žalobce, že nemá na zisku soudního exekutora žádný podíl. V řízení rovněž nebylo důsledně odlišováno jednání žalobce a soudního exekutora a ani jejich povinnosti, které pro každého z nich z jejich postavení vyplývají. Nebylo tedy ani najisto postaveno, zda je možné exekutorského koncipienta stíhat stejně jako exekutora.

Kárný senát postavil kárné provinění na skutečnosti, že žalobce pokračoval v úkonech exekuce, ačkoli nebyla řádně doručena ani řádně vyhlášena, a proto ani nemohla nabýt právní moci. Založil-li však žalovaný vinu na takovém důkazu, měla být tato skutečnost řádně hodnocena. Jedná se přitom o rozhodnutí, proti kterému není přípustné odvolání a exekutor je jím vázán okamžikem jeho vyhotovení.

K vlastnímu skutku žalobce namítal, že se žalovaný neměl zabývat tím, zda se měla konat dražba, nýbrž tím, zda existovaly skutečnosti konání dražby znemožňující. Žalovaný se nevypořádal s otázkou posouzení věcné roviny a platnosti některých úkonů účastníků. Soud by totiž neměl brát v potaz shodná tvrzení účastníků o zániku právního stavu, zvláště pokud má takový zánik dopad na další subjekty a ze spisu je zřejmé, že se nezakládají na pravdě a zjištěných skutečnostech a o věci již pravomocně rozhodl soud. Je na soudu, aby rozhodoval o procesních podáních, nikoli však na základě shodného tvrzení, ale na základě zjištěného stavu. Ohledně vytýkaného jednání žalobce rovněž nesouhlasil s odůvodněním žalovaného v bodech 37, 38 a 41 rozhodnutí, tj. žalovaný nezhodnotil, z jakých důvodů měl žalobce očekávat úplné zastavení exekuce. Výklad provedený žalovaným by znamenal, že podání návrhu na zastavení má okamžitý účinek na provedení všech úkonů. Bylo-li zřejmé, že lze očekávat zastavení exekuce, měl o odkladu rozhodnout soud. Žalobce byl postižen podle právního názoru, který nemá opodstatnění v zákoně ani v judikatuře. Žalobce se dále neztotožnil s názorem žalovaného ohledně postupu při podání návrhu na odklad exekuce. Nesouhlasí ani s tím, že zákon č. 182/2006 Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení (dále jen „insolvenční zákon“) výslovně vylučoval provedení dražby. Žalovaný se dostatečně nezabýval materiální stránkou věci, neboť nezkoumal, zda nenastaly okolnosti ke konání

dražby. Žalobce byl trestán toliko za aplikaci právního názoru, což vylučuje další vývoj judikatury. Žalovaný se nevypořádal ani s tvrzeným rozdílem při aplikaci § 46 odst. 6 exekučního řádu. Na základě aplikace obecných zásad za spravedlivou ochranu práva nelze považovat, je-li podáním insolvenčního návrhu mařen výkon rozhodnutí, tj. insolvenční návrh podá zcela neoprávněná osoba, a proto nemůže tak vést k zamýšlenému výsledku. Žalovaný nezohlednil § 128a exekučního řádu, neboť neposuzoval, zda návrh nebyl podán prokazatelně osobou, která nemohla být jednatelem podatele insolvenčního návrhu.

K otázce provedení dražby pro nepravomocně stanovené náklady žalobce v průběhu řízení doložil množství podkladů, kde bylo judikováno, že v případě dražby nemovitosti exekutor nemá vydávat příkaz k náhradě nákladů exekuce, neboť o nákladech rozhoduje v rozvrhu a postačuje pouhé jejich vyčíslení. Dle žalovaného však jedinou pohledávkou byla pohledávka exekutora na nákladech. Žalobce je však toho názoru, že žalovaný nemohl rozhodovat ad hoc a aplikovat jiné právo na souzený případ.

III. Vyjádření žalovaného:

Žalovaný především odkázal na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí. K námitkám stran porušení procesních předpisů uvedl, že žalobce netvrdí, která jeho procesní práva měla být porušena. Při rozhodování postupoval podle exekučního řádu a Kárného řádu Exekutorské komory ze dne 23. 5. 2002. Teprve v případě otázek neupravených by připadala aplikace dalších předpisů. Stěžejní otázky řízení byly těmito předpisy upraveny, proto je aplikace správního a trestního řádu nepřipustná. K absenci poučení odkázal na výzvu ze dne 28. 5. 2012, č. j. KŽ 03/20112-23 učiněnou podle exekučního řádu a příslušného stavovského předpisu. O námitce podjatosti člena kárného senátu bylo vydáno samostatné rozhodnutí a jednoinstančnost takového řízení je zakotvena v § 6 odst. 2 exekučního řádu. V řízení žalovaný důsledně odlišoval postavení žalobce a soudního exekutora. Pohnutku žalobce zohlednil zejména při stanovení výše sankce. Rozhodnutími o provedení dražby a odkladu exekuce byly vyloučeny účinky úkonů, se kterými je spojen odklad dražby. Žalobce se snaží navodit dojem, že se při posuzování věci jednalo o návrh na zastavení exekuce z roku 2004, ačkoliv dle napadeného rozhodnutí se jednalo o návrh oprávněného podaný před konáním dražby, tj. 25. 10. 2011. K otázce provedení dražby přes insolvenční návrh žalovaný odkázal na bod 53 žalobou napadeného rozhodnutí a zdůvodnil rozdíly mezi podáním excindačních žalob a bezdůvodných návrhů na insolvenci, kdy v případě insolvencí jsou kompetence soudu jasně vymezeny. K námitce stran provedení dražby pouze pro náklady exekuce odkázal na bod 68 žalobou napadeného rozhodnutí. V exekuci bylo návrhem na zastavení exekuce najisto postaveno, že oprávněný nemá nadále zájem na vymáhání exekvované pohledávky. Celý výtěžek dražby směřoval na úhradu nákladů exekuce jako jediné reálně vymáhané pohledávky. Dražba nemovitosti tedy probíhala k uspokojení pohledávky, jejíž výše nebyla při provedení dražby určena. Nebylo proto možno posoudit, zda zvolený způsob exekuce je přiměřený výši vymáhané pohledávky. Žalovaný nepoužil vůči žalobci jiné právo, ale toliko užil odlišnou interpretaci, což připouští i judikatura Nejvyššího správního soudu. Za zcela zásadní je třeba považovat nevratnost zásahu do vlastnického práva povinného. Žalovaný odkázal na řízení před Nejvyšším správním soudem pod sp. zn. 15 Kse 8/2012, ve kterém byl soudní exekutor shledán vinným pro stejný skutek. Nejvyšší správní soud konstatoval, že ke konání dražby nemělo dojít. Kárné provinění podle § 116 odst. 2 exekučního řádu

nevyžadovalo úmyslné zavinění, a proto není podstatné, zda žalobce vědomě dražil přes podaný návrh oprávněného na zastavení exekuce nebo pouze zanedbal přípravu dražebního jednání a o tomto návrhu nevěděl. Ke kárnému provinění žalobce – provedení dražby za situace, kdy existovaly skutečnosti bránící provedení dražby – postačoval pouze jediný relevantní útok, který nastal již provedením této dražby. Ostatní útoky měly vliv pouze na výši sankce, jejíž moderaci žalobce nenavrhoval. Žalovaný navrhuje žalobu jako nedůvodnou zamítnout.

IV. Replika žalobce

K vyjádření žalovaného zaslal žalobce repliku, ve které setrval na tvrzeních uvedených v žalobě. Konkretizoval, jaká procesní práva byla zasažena. Jedná-li se o porušení zásady dvouinstančnosti, tak žalovanému nebyl znám rozsah žalobcova majetku a tudíž mohl jen stěží posuzovat citelnost hrozící či uložené sankce a z toho eventuálně plynoucí možnost podat odvolání. K argumentaci žalovaného ohledně vytýkaného jednání žalobce, tento netvrdil, že předmětem přezkumu byl návrh na zastavení exekuce z roku 2004, jak uváděl žalovaný. Toliko s ohledem na obsahovou totožnost návrhů z roku 2004 a 2011 považoval za legitimní očekávat, že soud bude postupovat stejně, jako v případě návrhu z roku 2004. Náklady exekuce pak byly vyčísleny naprosto v souladu s rozhodnutím Nejvyššího soudu ze dne 15. 8. 2011, sp. zn. 20 Cdo 108/2010. Závěrem doplnil, že celé řízení je sporem o skutečnost, zda lze trestat za právní názor či nikoli. Žalobce postupoval v souladu s judikaturou a řádně plnil své povinnosti.

V. Jednání před soudem

Při jednání před soudem žalobce zejména odkázal na rozhodnutí Kárného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 4. 2013, č. j. 15 Kse 8/2012-118 ve věci soudního exekutora JUDr. M. U. Rovněž odkázal na to, že usnesení o příklepu k odvolání povinného soud zrušil. Dále především odkázal na žalobu a repliku.

Žalovaný při jednání uvedl, že v případě rozhodnutí Kárného senátu Nejvyššího správního soudu byl žalován trošku jiný skutek. Kárný senát se nezabýval povahou usnesení o pokračování dražby přes podaný návrh na odklad, přes podaný insolvenční návrh. Rozhodnutí o návrhu na odklad exekuce měl žalobce doručit účastníkům řízení, neboť usnesení bylo důležité pro vedení řízení ve smyslu ust. § 168 a § 170 občanského soudního řádu. Po podání insolvenčního návrhu nelze dle § 109 insolvenčního zákona ve spojení s § 46 odst. 5 exekučního řádu činit úkony směřující k provedení exekuce přes podaný insolvenční návrh. Po podání návrhu oprávněného na zastavení exekuce je zřejmé, že tento nemá zájem na provedení dražby. Povinný ani oprávněný neměli zájem na provedení dražby a ta byla provedena jen pro vymožení zcela neurčitých nákladů.

VI. Právní hodnocení soudu:

Krajský soud v Brně na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2, věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní

řád správní, ve znění pozdější předpisů – dále jen „s.ř.s.“), jakož i řízení předcházející jeho vydání a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Před posouzením žalobních námitek je nutno uvést, že vznesená námitka podjatosti soudců správního úseku zdejšího soudu nebyla Nejvyšším správním soudem v usnesení ze dne 23. 5. 2013, č. j. Nao 22/2013 – 138 posouzena jako důvodná. Nejvyšší správní soud svůj závěr odůvodnil především tím, že vztah kolegiality nespadá pod důvody vyloučení pro podjatost. Žalobce neuvedl žádné nové skutečnosti, které by mohly zakládat podjatost soudců zdejšího soudu ve smyslu výše zmíněného rozhodnutí Nejvyššího správního soudu. Sepsání vyjádření k žalobě na závěrech o nepodjatosti nic nemění. Důvod pochybovat o nepodjatosti členů senátu žalobcem totiž stále vychází pouze ze vztahu kolegiality k Mgr. P. S. Nejvyšší správní soud však již takto tvrzený důvod zvážil se závěrem, že vztah kolegiality nezakládá důvod k pochybnostem o podjatosti soudců. Zdejší soud proto ani návrh žalobce znovu k rozhodnutí Nejvyššímu správnímu soudu nepředkládal.

První část žalobní argumentace směřovala proti tomu, že žalovaný nebyl dostatečně poučen o svých procesních právech. Žalovaný nevymezil základní procesní rámec řízení, a tudíž porušil právo žalobce na spravedlivý proces. Soud k tomu uvádí, že v kárném řízení proti žalobci postupoval kárný senát podle exekučního řádu a stavovského předpisu Exekutorské komory České republiky ze dne 23. 5. 2002 (Kárný řád). Oba předpisy upravují procení práva kárně obviněného samostatně (k tomu srov. např. § 118 odst. 1 exekučního řádu či § 8 odst. 2 kárného řádu). Žalobce byl rovněž v souladu s ust. § 8 odst. 2 kárného řádu o svých právech poučen (nyní je tato povinnost zakotvena i v § 117 b exekučního řádu), a to při zahájení řízení výzvou ze dne 28. 5. 2012, č. j. KŽ 03/2012-23. Procesní rámec řízení byl rovněž určen touto výzvou, kde žalovaný uvedl konkrétní ustanovení kárného řádu a exekučního řádu. Žalovaný tedy dostal své poučovací povinnosti a soud neshledal námitku žalobce důvodnou. Soud ani nepovažoval za potřebné se zabývat tím, zda měl být v řízení přiměřeně aplikován trestní řád a správní řád. Dne 23. května 2013 byl totiž novelizován kárný řád. Dle nově vloženého § 45 a kárného řádu, *nestanoví-li kárný řád jinak, použijí se pro kárné řízení přiměřeně ustanovení správního řádu*. Dle čl. II *na řízení zahájení přede dnem nabytí účinnosti tohoto předpisu, se použije kárný řád ve znění účinném ode dne nabytí účinnosti tohoto předpisu. Právní účinky úkonů, které v řízení nastaly přede dnem nabytí účinnosti tohoto předpisu, zůstávají zachovány*. Exekutorská komora tudíž sama určila, jaký předpis přiměřeně aplikovat (správní řád), a to i na řízení zahájená před nabytím účinnosti takové změny. To se vztahuje i na posuzovaný případ, neboť řízení bylo zahájeno dne 23. 5. 2012.

V další žalobní námitce žalobce shledával postup při kárném řízení v rozporu se zásadou dvojinstančnosti. Dle žalobce kárné řízení vykazuje znaky správního trestání, a proto by rozhodnutí mělo být podrobeno přezkumu prostřednictvím orgánu druhé instance. Na základě naplnění třetího kritéria Engelova testu, je pak kárné řízení ve věci soudních exekutorů a kandidátů podřaditelné pod správní trestání.

Soud předně k věci uvádí, že dle § 120a odst. 4 exekučního řádu není proti rozhodnutí kárného senátu přípustné odvolání. Při posouzení tvrzené protiústavnosti uvedeného ustanovení exekučního řádu z důvodu splnění třetího kritéria Engelova testu soud shodně jako

žalovaný zohlednil nálezn Ústavního soudu ze dne 29. 9. 2010, Pl. ÚS 33/09, týkající se ústavnosti jednoinstančnosti kárného řízení ve věcech soudců obecných soudů. Ústavní soud zde mj. uvedl: „47. V prvním kroku tzv. Engelova testu je zkoumáno, zda je určitý přečin upraven trestním právem. Pokud tomu tak je, aplikuje se [čl. 6](#) ve své "trestní větvi" bez dalšího. Pakliže tomu tak není, je nutno posoudit, zda nejsou splněny podmínky materiální (srov. dále). Podle rozsudku Evropského soudu Oztürk proti Německu (rozsudek ze dne 18. února 1984, č. 8544/79) pak samotná dekriminalizace přečinu dříve upraveného trestním právem nemůže vést k tomu, že by se [čl. 6](#) Úmluvy přestal aplikovat.

48. V dalším kroku tohoto testu je pak analyzována "samotná povaha" přečinu; pokud je trestní (usuzuje se mj. z účelu regulace, společných právních tradic členských států), je řízení o něm řízením o trestním obvinění ve smyslu [čl. 6](#) Úmluvy.

49. Třetím kritériem je pak povaha a závažnost hrozící sankce. Prakticky vždy půjde o trestní obvinění, pokud hrozí v řízení zbavení osobní svobody obviněného (srov. např. Engel proti Nizozemí) k naplnění této podmínky pak postačí i citelný peněžitý trest.

50. Z výše uvedeného však plyne, že nikoliv každá veřejnoprávní sankce uložená za porušení právní povinnosti je způsobilá "vtáhnout" přečin do kategorie trestního obvinění. Evropský soud pro lidská práva proto v každém konkrétním případě povahu a závažnost hrozící sankce hodnotí. V případě Engel proti Nizozemí například hrálo podstatnou roli, že stěžovateli byl uložen trest (byť v systému nizozemského práva trest disciplinární), kterým byli zbaveni osobní svobody; s přihlédnutím k významu, jaký Evropský soud osobní svobodě přikládá (srov. např. rozsudek ze dne 18. června 1971, De Wilde, Ooms a Versyp proti Belgii, č. 2832/66, 2835/66 a 2899/66) pak bylo nutno řízení se stěžovateli hodnotit jako řízení o trestním obvinění.

51. V dalších rozhodnutích Evropského soudu pak byla představa o tom, jaká musí být povaha a minimální závažnost sankce (aby bylo ještě možno hovořit o trestním obvinění) dále zpřesňována. Ve věci Garyfallou Aebe proti Řecku (rozsudek Evropského soudu ze dne 24. 9. 1997, č. 18996/91) šlo o pokutu ve výši 500.000 drachem (v řízení mohla být uložena až třikrát vyšší), za jejíž nesplacení hrozilo riziko zabavení majetku či dokonce tresty pro vedení společnosti. V případě Kadubec proti Slovensku (§ 52), v němž šlo o uložení relativně marginální pokuty (ve výši 1000,- Ks) a povinnosti k náhradě nákladů řízení, se pak Evropský soud řešením této otázky vyhnul, neboť ačkoliv šlo podle jeho názoru o relativně mírný trest, postačovalo k určení povahy trestního obvinění naplnění druhého kritéria (povaha přečinu; obdobně též rozsudek Evropského soudu ze dne 25. 8. 1987, Lutz proti Německu, č. 9912/82, § 55).

52. Pokud jde nikoliv o závažnost, nýbrž o povahu sankce, je pro projednávanou věc podstatné, že třetí kritérium není zpravidla naplněno, pokud se jedná o sankci, jež není typická pro systém trestního práva, nýbrž spíše pro disciplinární řízení (srov. Kid, C. J. F. Disciplinary Proceedings and the Right to Fair Criminal Trial under the European Convention on Human Rights. The International and Comparative Law Quarterly. Vol. 36, n. 4, str. 859). V tomto ohledu je důležité rovněž to, zda je sankce zaměřená na všechny či spíše na určitou skupinu osob se zvláštním statutem (rozsudek Evropského soudu ze dne 14. 1. 2010 Tsongas proti Řecku, č. 15343/03).

Tsonyou proti Bulharsku, č. 2376/03, § 49). V rozhodovací činnosti Komise pro lidská práva navazující na rozsudek Engel proti Nizozemí proto ani relativně závažné hrozící sankce (např. ztráta zaměstnání) nebyly vyhodnoceny jako sankce trestní, neboť jim scházela trestní povaha (srov. rozhodnutí Komise o nepřijatelnosti ze dne 8. 10. 1980, X. proti Spojenému království, č. 8496/79, v němž byl policista zbaven funkce kvůli krádežím benzínu). Od tohoto přístupu se Evropský soud doposud neodklonil (srov. dále).

68. Na kárná řízení podle zákona č. [7/2002 Sb.](#) není aplikovatelné ustanovení čl. 2 odst. 1 Dodatkového protokolu č. 7 k Úmluvě; tato řízení není ve světle kritérií stanovených Evropským soudem možno kvalifikovat jako řízení o trestním obvinění. Jde totiž o řízení disciplinární jak z hlediska systematiky právního řádu, tak z hlediska jejich povahy. Rovněž charakter hrozících sankcí je vlastní řízení disciplinárnímu.“

Z hlediska systematiky právního řízení je řízení s exekutorskými kandidáty řízením svou povahou klasicky disciplinárním a nikoliv trestním. Je v něm rozhodováno o odpovědnosti za nesplnění specifických povinností stanovených právním předpisem pro exekutorské kandidáty. I sankce, které jsou obdobné jako v kárném řízení proti soudci, podporují názor, že závěry Ústavního soudu jsou aplikovatelné i v případech exekutorských kandidátů. Soud rovněž odkazuje na rozhodnutí Ústavního soudu ze dne 10. 12. 2013, sp. zn. I. ÚS 1807/13, kde byla odkazem na výše citovaný nálezný Ústavního soudu řešena námitka soudního exekutora, týkající se nemožnosti domáhat se přezkumu rozhodnutí vydaného v kárném řízení. Soud dále zohlednil i to, že rozhodnutí kárného senátu je na základě žaloby proti rozhodnutí správního orgánu podle § 65 a násl. s.ř.s. přezkoumatelné ve správním soudnictví. Proti rozhodnutí zdejšího soudu je pak ještě přípustná kasační stížnost. Oproti soudcům tedy disponuje exekutorský kandidát dalšími dvěma možnostmi přezkumu rozhodnutí kárného senátu, byť ne ve formě řádného opravného prostředku. Soud proto námitku protiústavnosti jednoinstančnosti kárného řízení neshledal důvodnou.

Při hodnocení námitek, týkajících se způsobu vedení kárného řízení a vyhledávací činnosti kárného senátu, je třeba vyjít z § 118 odst. 3 exekučního řádu, dle kterého „*pověřený člen kárného senátu provede potřebná šetření, zejména zjistí potřebné další skutečnosti a důkazy, nejsou-li v návrhu uvedeny, a jde-li o listiny nebo jiné věci, opatří je k provedení důkazu.*“ Kárný senát tedy toliko pasivně nepřijímá důkazy předložené kárným žalobcem či žalobcem, nýbrž na základě vlastní vyhledávací činnosti a zásady vyšetřovací může potřebné skutečnosti a důkazy zjišťovat i sám. Využil-li kárný senát takového oprávnění, nelze to považovat za otočení procesních rolí, jak namítal žalobce.

Další námitka směřovala proti tomu, že žalovaný řádně nerozhodnul o námitce podjatosti člena kárného senátu kárné komise Exekutorské komory České republiky Mgr. K. Z obsahu správního spisu soud zjistil, že o námitce podjatosti rozhodl v intencích § 6 kárného řádu předseda kárného senátu dne 7. 8. 2012, pod č. j. KŽ 03/2012-56. Člena kárného senátu neshledal vyloučeným z projednávání věci, neboť žalobce neunesl důkazní břemeno ohledně tvrzených důvodů podjatosti. Soud neshledal v jeho posouzení pochybení. Nemožnost podrobit jeho rozhodnutí přezkumu pak odpovídá právní úpravě.

K námitce týkající dokazování soud odkazuje na bod 20 žalobou napadeného rozhodnutí. Zde se žalovaný vyjádřil ke všem žalobcem navrženým důkazům, včetně důvodů pro něž nebyly tyto důkazy provedeny. Podle něj navržené důkazy nemohly přinést nové skutečnosti, které by se týkaly průběhu dražeb. Jedná-li se o neprovedení výsledku odborníky z praxe, tak soud se s ohledem na zákonnou definici svědka a právní úpravu svědecké výpovědi ztotožnil s názorem žalovaného, že prezentace odborného právního názoru nemůže být předmětem svědecké výpovědi, ale může sloužit toliko pro podporu argumentace žalobce v průběhu kárného řízení. Z § 118 exekučního řádu neplyne povinnost provést všechny navržené důkazy, ale důvod, pro který nebyly provedeny, musí kárný senát řádně odůvodnit. Žalovaný se podle soudu s návrhy na provedení důkazů v žalobou napadeném rozhodnutí vyrovnal a uvedl i důvody, kterého jej vedly k neprovedení některých žalobcem navržených důkazů. Následně žalovaný i provedl hodnocení důkazů. Ani tuto námitku neshledal soud proto důvodnou.

Žalobce napadal bod 76 odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, tj. hodnocení jeho pohnutky. Žalovaný zde uvedl: „*Na základě shora uvedeného skutkového stavu soud dospěl k jedinému závěru a to, že jediným důvodem a tedy i pohnutkou k realizaci dražby v termínu, ve kterém byla kárně obviněným realizována, byla snaha o maximalizaci vlastního zisku v co nejkratším časovém termínu. K tomu je třeba konstatovat, že soudní exekutor vykonává svoji činnost za úplatu a je na výsledku exekuce hmotně zainteresován. I z procesní obrany kárně obviněného vyplynulo, že jednání soudního exekutora a jeho kanceláře bylo motivováno zjevně a jedine zajištěním z pohledu soudního exekutora adekvátní odměny, a to bez ohledu na jakoukoliv skutkovou situaci posuzované věci.*“ Žalovaný se tedy zabýval především pohnutkou soudního exekutora k provedení dražby, avšak i žalobce jako zaměstnanec exekutora podílející se na konání dražby ji provedl za účelem maximalizace zisku kanceláře soudního exekutora. Pro posouzení věci však není podstatné, zda měl z provedení dražby majetkový prospěch přímo žalobce, ale to, že jedinou motivací pro provedení dražby byl zájem na vymožení odměny exekutora, neboť oprávněný již neměl zájem na vymáhání exekované pohledávky. Vnitřní pohnutka žalobce rovněž nemá vliv na hodnocení, zda byla naplněna skutková podstata kárného provinění, ale je zohledňována pouze při stanovení výše pokuty. Pohnutku žalobce lze přitom dovodit i z provedení dokazování. Soud k věci s ohledem na námitku žalobce uvádí, že postavení a jednání žalobce a soudního exekutora bylo dostatečným způsobem odlišováno; viz bod 22 žalobou napadeného rozhodnutí. Žalobce byl soudním exekutorem pověřen k úkonům exekuce v předmětné věci. Soudní exekutor sice nese v posuzovaném případě odpovědnost za jednání exekutorského kandidáta (k tomu srov. rozhodnutí Kárného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 4. 2013, č. j. 15 Kse 8/2012) tím, že nad ním nevykonával dostatečný dohled. Tato skutečnost však neznamená, že by žalobce nebyl odpovědný za své jednání. Je rovněž zřejmé, že oba případy jsou propojeny a tudíž žalovaný i v řadě bodů reaguje na řízení proti soudnímu exekutorovi.

V další žalobní námitce žalobce brojil proti vymezení vlastního skutku, za něž byl žalobce shledán kárně odpovědným. Soud k věci uvádí, že z výroku rozhodnutí je zcela patrné, jaké jednání je žalobci přičítáno a jakým jednáním se měl dopustit kárného provinění. Žalovaný postupoval tak, že posuzoval jednotlivé skutečnosti, které zabraňovaly konání dražby. Námitky týkající se vytýkaného jednání však shledal soud jako částečně důvodné. Soud v tomto kontextu nemohl odhlédnout od rozhodnutí Kárného senátu Nejvyššího správního

soudu ze dne 9. 3. 2013, č. j. 15 Kse 8/2012-118. V něm je mj. uvedeno: „Kárný žalobce v návrhu vymezil skutky, pro které kárně obviněného shledává vinným následovně: 1) soudní exekutor pověřený provedením exekuce sp. zn. 098 Ex 874/03 vydal dne 3. 10. 2011 usnesení o dražebním jednání č. j. 098 Ex 874/03-103, kterým nařídil dražbu nemovitostí povinného na den 3. 11. 2011, a dražbu nemovitostí uvedený den provedl, resp. provedením dražby pověřil svého exekutorského kandidáta Mgr. J. Z., který tuto dražbu dne 3. 11. 2011 uskutečnil, a to i přesto že oprávněná podala před konáním dražby návrh na zastavení exekuce ze dne 25. 10. 2011, v němž prohlásila, že vymáhaná pohledávka zanikla, dále přestože dne 1. 11. 2011 obdržel od povinného návrh na odklad exekuce do doby než bude rozhodnuto o návrhu oprávněné na zastavení exekuce a přestože dne 1. 11. 2011 nastaly účinky spojené s podaným návrhem na zahájení insolvenčního řízení; dražba se konala navíc pouze pro vymození nepravomocně určených nákladů exekuce.“ Dle předmětného rozhodnutí byl soudní exekutor JUDr. M. U. uznán vinným tím, že jako soudní exekutor pověřený provedením exekuce sp. zn. 098 Ex 874/03 zanedbal svoji povinnost stanovenou v ust. § 13 exekučního řádu: - umožnil-li provedení dražby dne 3. 11. 2011, a to přesto, že nebylo rozhodnuto o návrhu oprávněného na zastavení exekuce ze dne 31. 10. 2011. V rozhodnutí je dále uvedeno: „Ve věci není sporu o stavu skutkovém, sporným je právní posouzení jednotlivých úkonů kárně obviněného, které v exekučním řízení byly provedeny (bylo pokračováno v provádění exekuce přes podaný insolvenční návrh, jakož i bez vypořádání návrhů na odklad a zastavení exekuce).

Podle ust. § 54 odst. 2 exekučního řádu do vydání rozhodnutí o návrhu na odklad exekuce exekutor nečiní žádné úkony směřující k provedení exekuce, nejde-li o návrh, který je svévolným nebo zřejmě bezúspěšným uplatňováním nebo bráněním práva. Věta první se nepoužije, uplatní-li účastník v návrhu na odklad stejné okolnosti, o nichž již bylo rozhodnuto.

Při posouzení možného kárného provinění soudního exekutora, tedy konstatování, zda jednal contra legem, pokračoval-li v provádění exekuce přes podaný návrh na odklad exekuce, kárný senát vycházel z následujících úvah:

Odkladem povolení výkonu se rozumí založení takového stavu v řízení o výkon rozhodnutí, kdy soudní exekutor ve své procesní aktivitě, vycházející z principu oficiality a směřující autonomně k provedení výkonu, resp. k jeho dokončení, přechodně v provedení výkonu ustává (posečká) potud, že nečiní ty faktické úkony k vynucení povinnosti povinného, k nimž by jinak byl povinen; úkony dosud provedené však zásadně dotčeny nejsou. Odkladem provedení výkonu rozhodnutí reaguje pozitivní právo jednak na (přechodně) mimořádné osobní, sociální nebo hospodářské poměry povinného, vzhledem k nimž by neprodlené provedení exekuce odporovalo zásadám slušnosti (§ 266 odst. 1 o. s. ř.), jednak se jím vystihuje (opět přechodná) situace, kdy z určitých důvodů panuje nejistota, zda výkon bude možné skutečně provést či dokončit, resp. kdy se jeví pravděpodobným, že bude naopak nutné výkon před jeho provedením zastavit (§ 266 odst. 2 o. s. ř.). Ve smyslu § 266 odst. 1 o. s. ř. relevantní postavení povinného musí nastat bez jeho viny, což znamená, že povinnému nelze přičítat jednání, nesoucí naopak znaky nedbalosti, neopatrnosti nebo nedůslednosti bez starosti o jeho osobní, majetkové či sociální poměry. Je na povinném, aby prokázal nejen to,

že jeho postavení je kvalifikovaně nepříznivé, ale i to, že nebylo v jeho silách ani při vynaložení veškeré pečlivosti tento stav odvrátit. Jiný charakter má řízení o odklad provedení výkonu rozhodnutí podle § 266 odst. 2 o. s. ř. již proto, že odložit provedení výkonu lze i bez návrhu. Podmínkou odkladu provedení výkonu podle § 266 odst. 2 o. s. ř. je kvalifikovaně založená pravděpodobnost, že mohou nastat okolnosti předjímané ustanovením § 268 o. s. ř., v důsledku čehož lze očekávat, že výkon rozhodnutí bude zastaven [Kurka, V., Drápal, L. *Výkon rozhodnutí v soudním řízení*. Praha: Linde Praha, a. s., 2004, str. 332 a násl.].

Podle právní úpravy obsažené v § 54 odst. 2 exekučního řádu exekutor po podání návrhu na odklad exekuce do vydání rozhodnutí nečiní žádné úkony směřující k provedení exekuce. Z formulace tohoto ustanovení plyne, že soudní exekutor nesmí činit žádné takové úkony. Výjimku tvoří pouze jediná situace, a to je-li návrh svévolným nebo představuje zřejmě bezúspěšné uplatňování nebo bránění práva. Předpokladem pro další postup exekutora poté, co byl podán návrh na odklad výkonu exekuce, je posouzení takového návrhu a postavení najisto, že jde o návrh, který je svévolným nebo zřejmě bezúspěšným bráněním práva. Jenom takové posouzení návrhu na odklad výkonu exekuce umožňuje soudnímu exekutorovi návrh nerespektovat (do vydání rozhodnutí o něm) a v exekuci pokračovat. Pochybnosti soudního exekutora o tom, zda je návrh na odklad výkonu exekuce svévolným nebo zřejmě bezúspěšným či bránícím právu nezakládají možnost v exekuci pokračovat. Z formulace první věty § 54 odst. 2 exekučního řádu „nejde-li o návrh“ lze dovodit, že soudní exekutor musí být přesvědčen o takových vlastnostech návrhu, musí mít tedy pravděpodobnost hraničící téměř s jistotou, že návrh je svévolným nebo zřejmě bezúspěšným uplatňováním nebo bráněním práva.

Kárný senát nedospěl v kontextu všech skutečností podložených listinnými důkazy, které byly ze spisu soudního exekutora ověřeny, k závěru, že by postup kárně obviněného bylo možno hodnotit jako libovůli exekutora při výkonu veřejné moci. Dospěl-li kárně obviněný k závěru, že návrh na odklad exekuce je svévolným, zřejmě bezúspěšným uplatňováním nebo bráněním práva, a proto přistoupil k aplikaci ust. § 54 odst. 2 exekučního řádu, je třeba připustit, že kárně obviněný přihlížel ke všemu, co v průběhu dosavadního řízení vyšlo najevo a jeho rozhodovací důvody mají oporu ve spise.

Lze tedy konstatovat, že pokud dospěl kárně obviněný k právnímu názoru, že je zde dán stav presumovaný ust. § 54 odst. 2 exekučního řádu, měl pro takový závěr opodstatněné důvody. Obdobně lze uzavřít, i co se týče posouzení účinku insolvenčního řízení.

Kárný senát např. v rozhodnutí č. j. 15 Kse 6/2010 - 54, ze dne 19. 1. 2011 konstatoval: „*Kárnou odpovědnost exekutora nelze dovozovat ze skutečnosti, že tento zastává např. právní názor odlišný od právního názoru kárného žalobce, tím spíše, vychází-li postup exekutora z relevantní judikatury civilních soudů, v níž má právní názor exekutora oporu; jeho názor na postup v dané věci tedy nebyl zcela ojedinělým názorovým excesem ani projevem svévole, který by zcela postrádal právní rámec. Nemohla zde být proto založena kárná odpovědnost z hlediska závažnosti, ale zejména ani z hlediska dostatku subjektivní stránky, protože obviněný exekutor vycházel z předpokladu určité aplikace právní úpravy. Nelze zde proto shledat zavinění v jakékoli formě.*“ Obdobně viz např. rozhodnutí kárného senátu sp. zn. 15 Kse 12/2011, 15 Kse 1/2011.

Kárnému senátu nepřísluší hodnotit právní úvahy a rozhodovací důvody soudního exekutora, pokud není jeho jednání zjevným excesem. Mají-li úvahy soudního exekutora oporu v listinách, které měl v rozhodné době k dispozici a jejich hodnocení není v rozporu s pravidly logického uvažování, nelze v jednání kárně obviněného, konkr. aplikoval-li tedy na konkrétní zjištěný skutkový stav určitou právní normu – v daném případě ust. § 54 odst. 2 exekučního řádu, spatřovat kárné provinění.

K prejudiciálnímu posouzení právního úkonu exekutorem při exekuci lze odkázat např. na rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. 33 Cdo 2350/2009; byť se týkal věci skutkově odlišné, lze jeho závěry vztáhnout i na věc nyní projednávanou: *„Exekutor je při provádění exekuce oprávněn prejudiciálně posoudit platnost právního úkonu, jímž povinný po nařízení exekuce převedl nemovitosti na třetí osobu, a dospěje-li k závěru, že tento právní úkon je neplatný, exekuci prodejem nemovitosti provede, i když není povinný zapsán v katastru nemovitostí jako vlastník (spoluvlastník) nemovitostí, které mají být exekucí postiženy.“*

Nad rámec uvedeného je třeba konstatovat, že soudní exekutor svoje stanovisko k návrhům na odklad exekuce vyjádřil tím, že jim nevyhověl a postoupil je soudu, konečné řešení sporné otázky tak náleželo soudu. Kárně obviněný taktéž o návrzích na odklad exekuce vždy rozhodl, rozhodnutí odůvodnil.“

Jak plyne ze shora citovaného rozhodnutí Kárného senátu Nejvyššího správního soudu, kárné provinění soudního exekutora nelze spatřovat v tom, že provedl dražbu, aniž by rozhodl o návrhu povinného na odklad exekuce. V této souvislosti nelze ani u žalobce shledat kárné provinění v tom, že dražbu fakticky provedl, i když rozhodnutí exekutora o návrhu povinného na odklad exekuce nebylo doručeno účastníkům a nenabylo právní moci. Lze-li provést dražbu i před vydáním takového rozhodnutí, tím spíše je možné ji uskutečnit i po jeho vydání, pokud se návrhu na odklad nevyhoví. Překážkou k provedení dražby v posuzovaném případě tedy nemohlo být to, že rozhodnutí o návrhu povinného na odklad nebylo doručeno a tudíž ani nemohlo nabýt právní moci. Obdobné závěry pak shledal Nejvyšší správní soud i v případě provedení dražby přes podaný návrh na zahájení insolvenčního řízení u soudního exekutora resp. tím, že dne 1. 11. 2011 nastaly účinky spojené s podaným návrhem na zahájení insolvenčního řízení. Kárným žalobcem byl takový postup kladen soudnímu exekutorovi za vinu, avšak kárný senát v tom pochybení neshledal. Proto ani jako kárné provinění neobstojí, pokud žalobce provedl dražbu, i přestože dne 1. 11. 2011 nastaly účinky spojené s podaným návrhem na zahájení insolvenčního řízení a rozhodnutí o návrhu nebylo doručeno účastníkům a nenabylo právní moci.

Kárným proviněním naopak je, provedl-li žalobce dražbu, ačkoliv byl podán návrh oprávněného na zastavení exekuce, o němž ještě nebylo rozhodnuto. Kárný senát Nejvyššího správního soudu k tomu v případě soudního exekutora mj. uvedl: „Co se však týče návrhu oprávněného na zastavení exekuce, je třeba konstatovat, že kárně obviněný pochybil, umožnil-li provedení dražby, aniž by o tomto návrhu bylo rozhodnuto, jak stanoví ust. § 55 exekučního řádu; minimálně tak, že exekuce je vedena dále jen pro vymožení nákladů exekuce.“

Jakkoli lze tedy přisvědčit důvodům, pro které měl kárně obviněný za to, že lze postupovat v intencích ust. § 54 odst. 2 exekučního řádu, nelze již akceptovat jeho další postup umožňující realizaci dražby, za situace, kdy zde existoval návrh oprávněné na zastavení exekuce.

Vydal-li kárně obviněný usnesení o dražebním jednání dne 3. 10. 2011, kterým nařídil dražbu na den 3. 11. 2011, nelze tento úkon shledat v rozporu se zákonem, neboť tak kárně obviněný učinil v době, kdy zde nebyl návrh oprávněného na zastavení exekuce. Pochybil však poté, kdy návrh na zastavení exekuce obdržel, nerozhodl o něm a dražba byla provedena. Jakkoli v řízení nebylo prokázáno, že dražební jednání provedl osobně kárně obviněný, resp. kárný senát nečiní sporným skutečnost, že tak konal jeho exekutorský kandidát, což bylo potvrzeno mimo jiné i rozhodnutím kárné komise EK ČR ze dne 31. 8. 2012, č. j. KŽ 03/2012-81, nelze pominout, že kárně obviněný, poté co nařídil dražební jednání, zcela zanedbal dohled nad činností svých zaměstnanců, věci se nadále nikterak nezabýval, čímž umožnil provedení dražby, aniž by byly vypořádány skutečnosti ve věci zásadní. Skutečnost, že exekutorský kandidát pověřený provedením exekuce, byl shledán vinným z kárného provinění, jehož se dopustil tím, že dražbu fakticky provedl, nic nemění na tom, že to byl kárně obviněný soudní exekutor, kdo zanedbal své povinnosti uložené mu ust. § 13 exekučního řádu.“

Vzhledem k tomu, že návrh byl podán oprávněným, žalobce měl bez jakýchkoliv pochyb předpokládat nezájem oprávněného na pokračování exekuce. Argumentace návrhem z roku 2004 je nepřiléhavá, neboť ten byl podán povinným, zatímco oprávněný je „pánem“ exekučního řízení. Z těchto důvodů je i lichá argumentace žalobce ohledně uplatnění toliko právního názoru vycházejícího z toho, že soud s ohledem na předchozí návrh z roku 2004 exekuci nezastaví.

Kárné provinění žalobce bylo rovněž shledáno v tom, že žalobce provedl dražbu přes nepravomocný příkaz k úhradě. I zde je nutno vyjít z rozhodnutí Kárného senátu Nejvyššího správního soudu, který mj. uvedl: „K nastolené otázce pravomocnosti příkazu k úhradě nákladů kárný senát opakovaně konstatuje, že otázka okamžiku vydání příkazu k úhradě nákladů exekuce není, resp. v rozhodné době nebyla v zákonné úpravě zcela jednoznačná a připouštěla několik výkladů. Interpretací ust. § 44 odst. 6, ust. § 46, ust. § 58, ust. § 87 a ust. § 88 exekučního řádu lze dospět toliko k závěru, že soudní exekutor musí vydat příkaz k úhradě nákladů a tyto v něm vyčíslit, aniž by zákon stanovil okamžik, kdy je povinen exekutor tak učinit. Nicméně z uvedených ustanovení v kontextu rovněž vyplývá, že smysl právní úpravy je ten, že soudní exekutor s tím, co vymůže na nákladech (neboť i pro ty vede celou exekuci a nelze je vymoci jinak než právě vedenou exekucí), nemůže disponovat do právní moci příkazu; tzn. že nemůže vyplatit náklady oprávněnému ani je převést mezi své prostředky na vlastním účtu (jakožto nepravomocně vymožené náklady). To může provést teprve poté, kdy je příkaz pravomocný; a je tedy najisto postavena jejich výše, resp. výše povinnosti povinného; nevylučuje to ani možnost povinnému podat námitky, neboť tyto mají fakticky odkladný účinek a do jejich vyřízení plnění, které soudní exekutor vymůže na základě nepravomocného příkazu, je u něj pouze „deponováno“ a nelze s ním nakládat.

Z uvedeného vyplývá, že příkaz k úhradě nákladů exekuce je zákonem upravené rozhodnutí s povinnými obsahovými náležitostmi, proti kterému je možno podat opravný prostředek, vymáhání nákladů exekuce je nepochybně součástí exekučního řízení, pro které bylo vydáno pověření k provedení exekuce. Obdobně posoudil uvedenou právní otázku např. kárný soud ve věci sp. zn. 11 Kse 3/2009, sp. zn. 15 Kse 1/2012; kárný senát nyní ve věci rozhodující nemá důvodu od právní kvalifikace výše uvedené se odchýlit.

Teprve s účinností od 1. 1. 2013 je výslovně již stanoven okamžik povinnosti vydat příkaz k úhradě nákladů exekuce, a to výslovně pro situace, kdy je exekuce vedena pouze pro náklady exekuce – viz § 6 odst. 2 vyhl. č. 418/2001 Sb., o postupech při výkonu exekuční a další činnosti: „*Jsou-li v exekučním příkazu uvedeny pravděpodobné náklady exekuce a pravděpodobné náklady oprávněného, vydá exekutor příkaz k úhradě nákladů exekuce neprodleně poté, kdy dojde ke splnění nebo vymožení povinnosti vymáhané v exekučním řízení s výjimkou nákladů exekuce a nákladů oprávněného. Exekutor je povinen poučit o této skutečnosti účastníky řízení v exekučním příkazu, ve kterém tyto pravděpodobné náklady uvedl.*“

Nad rámec uvedeného kárný senát přisvědčil kárně obviněnému v tom, že náklady exekuce v dané věci měly být určeny až v rámci rozvrhového usnesení, za této situace vydání příkazu k úhradě nákladů exekuce nemělo žádný právní význam a pak nemohlo mít ani žádný právní význam to, že se konala dražba, přestože příkaz k úhradě nákladů exekuce nebyl pravomocný.“

S ohledem na výše uvedené právní posouzení je zřejmé, že kárným proviněním nemůže být konání dražby i přes nepravomocný příkaz k úhradě nákladů exekuce, neboť náklady exekuce měly být určeny až v rámci rozvrhového usnesení.

V. Shrnutí a závěr

Soud dospěl k závěru, že rozhodnutí žalovaného o kárné odpovědnosti žalobce je důvodné. Žalovaný však uznal žalobce vinným i z důvodů, které nejsou kárným proviněním. Není v pravomoci soudu jednotlivé skutky uvedené v jednom výroku rozhodnutí od sebe oddělit, a proto nezbylo soudu než rozhodnutí zrušit a vrátit věc k dalšímu řízení žalovanému. Soud k věci rovněž závěrem dodává, že neshledal-li v některém jednání žalobce kárné provinění, pak by tato skutečnost měla najít odraz i ve výši uložené pokuty, neboť pokuta byla žalovaným uložena za všechny skutky (překážky bránící provedení dražby) uvedené ve výroku rozhodnutí.

VI. Náklady řízení

Výrok o nákladech řízení má oporu v ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.

Žalobce žádal náhradu nákladů všech nákladů řízení. Ze spisu vyplývají jednak zaplacený soudní poplatek ve výši 3.000 Kč a tyto úkony právní služby: příprava a převzetí zastoupení

(§ 11 odst. 1 písm. a) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu) a sepis žaloby (§ 11 odst. 1 písm. d) citované vyhlášky) po 2.100 Kč dle § 9 odst. 3 písm. f) citované vyhlášky ve znění účinném do 31. 12. 2012, plus dva paušály spojené s těmito úkony po 300 Kč, tj. 600 Kč, vše zvýšené o DPH 20 %, celkem 5.760 Kč a dále pak ještě o částku 8 228 Kč jako odměnu za dva úkony právní služby (sepis repliky a účast u jednání soudu) za 3 100 Kč podle § 7, 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. f), g) advokátního tarifu (vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění účinném od 1. 1. 2013) a dva paušály za 300 Kč, vše zvýšené o DPH 21 %. Náhradu nákladů dále tvoří i cestovné na jednání konané dne 24. 10. 2014 v celkové výši 2 475,50, zvýšené o 21 % DPH. Celkem tvoří náklady řízení částku 19 983,35 Kč.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 24. 10. 2014

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu